

Levenslessen van een Rabbijn

Awram Soetendorp en Annemiek Leclair, Balans Blz 39

Door Marlies Tjallingii

‘Ultieme pastorale ontmoeting’

Ik ben degene die leert en die het verhaal verder mag vertellen.

In het Leo Baeck College, een opleidingsinstituut voor liberale rabbijnen in Londen, werd ons geleerd: ‘be a disembodied voice’: wees een onstoffelijke stem. Er werd daar gezegd: je moet alleen maar luisteren en het gesprek niet op jezelf betrekken. Mij paste dat niet. Ik heb in dat verband vaak een verhaal verteld over het begin van mijn rabbinaat. Op mijn vierentwintigste studeerde ik een jaar in Cinnati, en was ik als pastoraal werker betrokken bij een naburige gemeente. Op een dag bezocht ik een arts die net zijn vrouw had verloren, een moeder van jonge kinderen. Toen ik zijn huis binnenkwam, en ‘face to face’ stond met deze man voelde ik me totaal ontredderd. Wat kon ik hier nou brengen? De arts zag mijn verwarring en zei: ‘Zal ik koffie voor je halen? Ga nou even zitten.’ We spraken kort, hadden contact, meer herinner ik me niet. Toen ik wegging schaamde ik mij. Hij had mij gerustgesteld in plaats van andersom. Tijdens mijn afscheidsreceptie van die gemeente kwam de man binnen en zei tegen de aanwezigen: Laat me jullie iets over deze rabbijn vertellen. Ik kon wel door de grond zakken, ik dacht nu gaat hij vertellen hoe volledig onbekwaam ik was. Hij zei: ‘Moet je je voorstellen. Daar komt dan een jonge rabbijn binnen en die is helemaal in verwarring, want hij voelt mijn verdriet. En ik mocht hem een beetje geruststellen, dat heeft mij zo geholpen.’ Het enige wat ik heb willen doen, is dichterbij komen in de duisternis. In de uitwisseling, in de nabijheid ligt troost, voor beide partijen. Ik heb in mijn leven en zeker als pastoraal werker geprobeerd om op momenten dat de ander overweldigd of verscheurd was samen te worstelen. Naar buiten, naar boven. Om er te zijn, gewoon te zijn. Soms in stilte, soms hand in hand, helemaal niet met grote of kleine woorden en dan samen te proberen de uitgang te vinden. Naar een chassidische uitspraak: iemand staat in de modder en je probeert hem er niet uit te halen door vanaf de kant aan hem te trekken, maar door bij hem te gaan staan en je samen uit die modder te worstelen. Als je werkelijk deelhebt aan de worsteling, de pijn, dan heb je ook deel aan de troost en het geluk.

